

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 7195/2007

(Απόσπασμα...)

Επειδή η υπό κρίσιν έφεσις της εναγούσης ομορρύθμου εμπορικής εταιρείας υπό την επωνυμία «**», κατά της εφεσίβλητου Εταιρείας περιορισμένης ευθύνης υπό την επωνυμία «**» και κατά της υπ' αριθ. 8/2007 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θηβών, το οποίο ενέδωσε κατά την τακτική διαδικασία, έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως (άρθρα 495, 513 §1, 518 §2 ΚΠολΔ), ως μη προκύπτων εκ των στοιχείων της δικογραφίας του εναντίου, είναι τύποις δεκτή και πρέπει να εξετασθή ως προς το παραδεκτόν και το βάσιμον των κατ' ιδίαν λόγων της κατά την αυτήν ως άνω τακτικήν διαδικασίαν.

Επειδή δια της εφ' ης εξεδόθη η εκκαλούμενη, υπ' αριθ. καταθ. 650/13425/ΤκΠ/17.11.2005 από 16.11.2005 αγωγής της η εκκαλούσα, εις το Σ.** Βοιωτίας εδρεύουσα ομόρρυθμος εμπορική εταιρεία εξέθετε ότι κύριον αντικείμενον της εμπορίας της είναι η υφαντουργική επιχείρησις υφάνσεως χονδρού πανιού, ότι κατά μήνα Απρίλιον του έτους 2004, προήλθεν εις διαπραγματεύσεις μετά της εναγομένης και ήδη εφεσίβλητου εταιρείας, εδρευούσης εις Λ.Μ.** της Γερμανίας, το αντικείμενον της επιχειρήσεως της οποίας είναι η παραγωγή και εμπορία κλωστοϋφαντουργικών μηχανημάτων, ως και μετά της αντιπροσώπου της εις την Ελλάδα και κατά μήνα Μάιον 2004 συμφώνησαν να αγοράση από την εναγομένην εν μηχανήμα συγχρόνου τεχνολογίας δια την ύφανσιν χονδρού πανιού και δη ένα σύγχρονον καινούργη αργαλειόν κατάλληλον δια την ύφανσιν χονδρών πανιών βάρους μέχρι 650 γραμμαρίων ανά τετραγωνικόν μέτρον αντί καταβληθέντος τιμήματος 88.000 Ευρώ.

Ότι η εναγομένη και ήδη εφεσίβλητος την 6.9.2004 παρέδωκε εις την εκκαλούσα εις το εις Σχηματάρι Βοιωτίας εργοστάσιόν της, ένα καινούργη αργαλειόν με την διαβεβαίωσιν ότι έχει την συμφωνηθείσαν ιδιότητα η οποία των καθιστούσε κατάλληλον δια την παραγωγήν δια την οποίαν κατά την σύμβασιν προωρίζετο. Ότι ο παραληφθείς μετ' επιφυλάξεως εκ μέρους της εκκαλούσης αργαλειός, αφού συνηρμολογήθη, εγκαταστάθη και ετέθη εις λειτουργίαν εις το εργοστάσιόν της εκκαλούσης εν συνεργασία με την αντιπρόσωπον της εφεσίβλητου εταιρείας πλην διεπιστώθη ότι δεν ανταπεκρίνετο εις τα συμπεφωνημένα και ιδίως δεν ήτο κατάλληλος δια την συμπεφωνημένην ειδικήν χρήσιν, ούτε είχε την απόδοσιν την οποίαν η εκκαλούσα ευλόγως προσδοκούσε από το μηχανήμα αυτό, εν όψει και των υποσχέσεων της εφεσίβλητου με περαιτέρω αποτέλεσμα να καταστρέφονται και να τίθενται εκτός λειτουργίας βασικά τμήματα και εξαρτήματα του. Ότι, λόγω της ακαταλληλότητας του ενδίκου μηχανήματος και παρά τις υποσχέσεις της εφεσίβλητου ότι θα προβή εις την διόρθωσιν αυτού μέχρι τον Ιανουάριον έτους 2005, η όλη επιχείρησις της εκκαλούσης ακινητοποιήθη πλήρως εις ποσοστόν 85%. Ότι, η εφεσίβλητος παρέδωκεν το εν λόγω μηχανήμα με πραγματικά ελαττώματα και έλλειψιν συνωμολογηθείσης ιδιότητος τελούσα εις ππαίσμα, διότι εγνώριζεν, άλλως ώφειλε να γνωρίζη, την ύπαρξιν αυτών, αφού κατά παράβασιν των αρχών της καλής πίστωσης, των συναλλακτικών ηθών και της αρχής προνοίας και εμπιστοσύνης του αγοραστού, διαβεβαίωσεν την εκκαλούσα ειδικώς και εγγράφως, πλην αναληθώς, προ της αποστολής του ενδίκου μηχανήματος από την Γερμανίαν ότι τούτο είναι κατάλληλον δια την υφανσιμότητα του γνωστού στρατιωτικού υφάσματος βάρους 650 γραμμαρίων ανά τετραγωνικόν μέτρον από τον υπό παράδοσιν αργαλειόν, ενώ εγνώριζε, άλλως ώφειλε να γνωρίζη, ότι τούτο είναι αναληθές και ότι ο αργαλειός δεν ανταπεκρίνετο εις τα υπεσχημένα. Ότι, εξαιτίας του ότι η εφεσίβλητος πωλήτρια δεν εξεπλήρωσεν την υποχρέωσιν της να παραδώση το ένδικον μηχανήμα έχον την συμπεφωνημένην ως άνω ιδιότητα και χωρίς πραγματικά ελαττώματα, αφού αυτό το οποίο παρέδωκεν εις την εκκαλούσα αγοράστριαν δεν ανταπεκρίνετο εις την σύμβασιν και ιδίως δεν ήτο κατάλληλον δια την σύμφωνον με τον άνω εκτεθέντα σκοπόν αυτής ειδικήν χρήσιν, η εκκαλούσα υπέστη τις ακόλουθες ζημίες : 1) Από 1.7.2005 μέχρι 30.9.2011 θα πληρώνη έκαστον μήνα ποσόν 1.666,31 Ευρώ εις την Τράπεζα Α.Β.** και συνολικώς το ποσόν των 124.973,25 Ευρώ εις εκπλήρωσιν της υποχρεώσεως της από την χρηματοδοτική μίσθωσιν την οποίαν κατήρτισεν προς εξεύρεσιν του τιμήματος το οποίο ενέδωσε εις την εναγομένην μέσω της άνω Τραπεζής, δια την αγοράν του ενδίκου μηχανήματος. 2) Την 12.11.2004 εματαιώθη η παραγωγή 4.800 μέτρων υφάσματος βάρους 625 γραμμαρίων ανά τετραγωνικόν μέτρον, το οποίο ενέδωσε εις την εταιρείαν «Φ.Ε.Σ.** Ε.Π.Ε.», η οποία εδρεύει εις την Γλυφάδα, εις εκτέλεσιν προγενεστεράς σχετικής παραγγελίας της και μετά

πιθανότητας και κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων θα απεκέρδαινε το ποσόν των 4 Ευρώ ανά μέτρον και συνολικώς το ποσόν των 19.200 Ευρώ. 3) Την 15.2. 2005 εματαιώθη η παραγωγή ετέρας ποσότητας 10.000 μέτρων χονδρού στρατιωτικού υφάσματος, το οποίον, κατόπιν προγενέστερης παραγγελίας, θα επώλει εις την εταιρείαν «E.** E.Π.Ε.», εις εκτέλεσιν με προγενεστεράς σχετικής παραγγελίας της, αντί τιμήματος 4 Ευρώ ανά μέτρον και εξημιώθη 40.000 Ευρώ. 4) Ότι εν όψει της αγοράς του άνω μηχανήματος η εκκαλούσα είχε δεχθή παραγγελίαν από την εταιρείαν «I.A.** A.E.B.E.», και είχε συμφωνήσει μετ' αυτής να παραγάγη και να της παραδώση εντός του έτους 2005 χονδρό ύφασμα πανί ποσότητας 25.485 μέτρων, βάρους 625 γραμμαρίων ανά τετραγωνικόν μέτρον αντί τιμήματος 4 Ευρώ ανά μέτρον, με προορισμόν να το προμηθεύση η άνω εταιρεία ως στρατιωτικόν υλικόν εις τις Ένοπλες Δυνάμεις της Χώρας. Ότι ένεκα της άνω ελαττωματικότητας και της ακαταλληλότητας του ενδίκου μηχανήματος προς ύφανσιν τοιούτου ειδικού πανιού, η εκκαλούσα δεν ηδυνήθη να παραγάγη το ύφασμα αυτό με τις παραγγελθείσες άνω προδιαγραφές, αλλά παρήγαγε με το ένδικο μηχανήμα ύφασμα δευτέρας διαλογής, το οποίον επώλησεν εις την άνω εταιρείαν αντί τιμήματος 0,90 λεπτών του Ευρώ ανά μέτρον, με αποτέλεσμα να εισπράξη συνολικώς το ποσόν των 22.936,50 Ευρώ, ενώ θα εισέπραττεν το ποσόν των 101.940 Ευρώ, με αποτέλεσμα να ζημιωθή το ποσόν των 79.003,50 Ευρώ. 5) Κατά την αγοραστικήν περίοδον 20042005, οι ενδιαφερόμενοι πελάτες της εκκαλούσης παρήγγειλαν εις ανταγωνιστικές της επιχειρήσεις την παραγωγήν χονδρού πανιού βάρους μέχρι 650 γραμμαρίων ανά τετραγωνικόν μέτρον αξίας 4.800.000 Ευρώ. Εκ του ποσού αυτού, ισχυρίζεται η εκκαλούσα ότι. λαμβανομένου υπ' όψιν ότι η τελευταία ηγόρασεν τον ένδικον αργαλειόν δια την περίοδον αυτήν, το 1/3, ήτοι ποσόν 1.600.000 Ευρώ «ασφαλώς θα περιερχόταν» εις την εκκαλούσαν. 6) Ότι ένεκα της παραδόσεως εις την εκκαλούσαν από την εφεσίβλητον του άνω μηχανήματος στερουμένου της άνω συνομολογηθείσης ιδιότητος και ακαταλλήλου δια την άνω ειδικήν χρήσιν, ήτοι της υφάνσεως πανιού βάρους μέχρι 650 γραμμαρίων ανά τετραγωνικόν μέτρον, την έλλειψιν της οποίας η εφεσίβλητος εγνωρίζεν, άλλως ώφειλε κατά τις αρχές της καλής πίστεως και των συναλλακτικών ηθών να γνωρίζη και της εξ αιτίας τούτου απώλειας της δυνατότητας της εκκαλούσης να παραγάγη επί εν έτος το άνω χονδρό πανί, το οποίον ύφαινε κατά το παρελθόν και εμπορεύετο εις την αγοράν κατ' αποκλειστικότητα αυτή και δύο άλλες επιχειρήσεις εις την Ελλάδα, η εκκαλούσα απώλεσεν διακεκριμένην πελατείαν, την άριστην φήμην της, την αξιοπιστίαν της εις την αγοράν και την εμπορικόν πίστιν της έναντι των Τραπεζών και ούτω προσεβλήθη παρανόμως, ήτοι κατά παράβασιν των αρχών της καλής πίστεως και λόγω υπαίτιας παραβάσεως της συμβατικής υποχρεώσεως της εφεσίβλητου, εις την προσωπικότητα της και ούτω υπέστη ηθικήν βλάβην, προς ικανοποίησιν της οποίας πρέπει η υπαίτια δια την προσβολήν αυτή εφεσίβλητος να υποχρεωθή εις πληρωμήν ευλόγου χρηματικής ικανοποιήσεως, ύψους 1.000.000 Ευρώ.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω η εκκαλούσα εξητήσεν, μετά περιορισμόν του αιτήματος της αγωγής της, να αναγνωρισθή ότι η εφεσίβλητος υποχρεούται να της καταβάλη το συνολικόν ποσόν των 2.863.176,75 Ευρώ νομιμοτόκως από 30.9.2004, ήτοι από του χρόνου υπερημερίας περί την οφειλομένην παροχήν, άλλως από της επιδόσεως της αγωγής, μέχρις εξοφλήσεως.

Το πρωτοβάθμιον Δικαστήριον δια της εκκαλουμένης εδέχθη την προβληθείσαν παρά της εναγομένης ένστασιν διαιτησίας, παρέπεμψεν την υπόθεσιν εις το διεθνές διαιτητικόν δικαστήριον και συνεψήφισεν την δικαστικήν δαπάνην. Ήδη κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται η ενάγουσα δια της άνω υπό κρίσιν εφέσεως της και δια τους εις αυτήν λόγους αναγόμενους εις εσφαλμένην εκτίμησιν των αποδείξεων και εσφαλμένην ερμηνείαν του νόμου εν σχέσει προς το νόμιμον της προβληθείσης ένστάσεως της διαιτησίας και ζητεί την εξαφάνισιν της, ώστε να γίνη δεκτή η αγωγή της.

Διά του πρώτου, κατά το νοηματικόν της περιεχόμενον, λόγου εφέσεως, ως εκτιμάται, πλήττεται η εκκαλουμένη δι' εσφαλμένην εκτίμησιν των αποδείξεων συνεπεία της οποίας εγένετο δεκτή η ένστασις υπαγωγής της διαφοράς εις διαιτησίαν.

Ο λόγος αυτός επάγεται μεταβιβαστικόν αποτέλεσμα και εντεύθεν υποχρέωσιν του Δικαστηρίου εις αυτεπάγγελτον έρευναν του ωρισμένου και νόμω βάσιμου της άνω ένστάσεως.

Εν προκειμένω, η εφεσίβλητος παραδεκτώς δια των ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου προτάσεων της προτέινεν την ένστασιν της διαιτησίας και δη ότι οι διάδικοι έχουν συμφωνήσει την υπαγωγήν της ένδικου διαφοράς, ως αυτή εκτίθεται εις το δικόγραφον της αγωγής, εις την διεθνή

δαιτησίαν του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου το οποίον εδρεύει εις Παρισίους της Γαλλίας. Οι ισχυρισμός αυτός είναι δικονομικώς παραδεκτός, υπό την έννοιαν ότι, εάν κριθή ότι η επικαλούμενη συμφωνία διεθνούς δαιτησίας είναι νόμιμος και ουσία βάσιμος, η ένδικος διαφορά, ως τοιαύτη ιδιωτικού δικαίου δύναται κατά το δικονομικόν δίκαιον του δικάζοντος Δικαστηρίου να υπαχθή εις δαιτησίαν, διότι το αντικείμενόν της, ήτοι το ενοχικόν δικαίωμα αποζημιώσεως αλλά και της αιτουμένης χρηματικής ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης λόγω μη ποσηκούσης εκπληρώσεως της επικαλούμενης ενοχικής συμβάσεως πωλήσεως του ενδίκου πράγματος, είναι ελευθέως διαθετόν παρά των διαδίκων. Επομένως, πρέπει να εξετασθή περαιτέρω η νομιμότης και η βασιμότης της επικαλούμενης συμφωνίας δαιτησίας.

Επειδή κατά τις εφαρμοστέες εν προκειμένω δικονομικές διατάξεις των άρθρων 263 περ. β', 264, και 870 §1 του ΚΠολΔ, οι οποίες εφαρμόζονται εν προκειμένω (ως *lex fori* του δικάζοντος Δικαστηρίου) δια να κριθή η δεκτικότητα της υποβολής της διαφοράς εις δαιτησίαν κατά την συζήτησιν πρέπει, επί ποινή απαραδέκτου, να προτείνεται κατ' ένστασιν η υπαγωγή της διαφοράς εις δαιτησίαν (άρθρ. 263 περ. β' ΚΠολΔ). Αν η διαφορά υπάγεται εις δαιτησίαν, το δικαστήριον παραπέμπει την υπόθεσιν εις την δαιτησίαν, διατηρούνται όμως οι συνέπειες της ασκήσεως της αγωγής (άρθρ. 264 ΚΠολΔ). Διαφορές ιδιωτικού δικαίου δύναται να υπαχθούν εις δαιτησίαν δια συμφωνίας, αν όσοι την συνομολογούν έχουν την εξουσίαν να διαθέτουν ελευθέως το αντικείμενόν της διαφοράς (άρθρ. 867 ΚΠολΔ). Αν υφίσταται εκκρεμής δίκη εις τα τακτικά πολιτικά δικαστήρια περί διαφοράς η οποία συμφωνείται να επιλυθή δαιτητικώς, η υπαγωγή της εις την δαιτησίαν πρέπει να προτείνεται κατά την συζήτησιν μετά την συνομολόγησιν της συμφωνίας, άλλως είναι απαραδέκτος και εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 264 ΚΠολΔ (άρθρ. 870 §1 ΚΠολΔ). Από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών συνάγεται ότι δια συμφωνίας των συμβαλλομένων μερών δύναται τα μέρη να υπαγάγουν εις τους δαιτητάς όλες τις μελλοντικές των διαφορές ιδιωτικού δικαίου οι οποίες θα προκύψουν από συγκεκριμένην ωρισμένην έννομον σχέσιν (εκτός των διαφορών του άρθρου 663 ΚΠολΔ), εάν οι συμβαλλόμενοι έχουν την εξουσίαν ελευθέρας διαθέσεως του αντικειμένου της διαφοράς, εφ' όσον δηλαδή το αντικείμενον της διαφοράς είναι απαλλοτριωτόν, ως κατ' εξοχήν είναι και, το αντικείμενον διαφοράς εξ ενοχικών δικαιωμάτων, αποκλειομένων της δαιτησίας και των εννόμων σχέσεων οι οποίες ενδιαφέρουν αμέσως τη δημοσίαν τάξιν.

Επειδή δια του άρθρου πρώτου του ν.δ. 4220/1961 εκυρώθη και κατέστη εσωτερικόν δίκαιον η από 10.6.1958 Σύμβασις η οποία υπεγράφη εις την Νέαν Υόρκην και αφορά την αναγνώρισιν και εκτέλεσιν αλλοδαπών δαιτητικών αποφάσεων, οι οποίες εξεδόθησαν εις το έδαφος κράτους άλλου από εκείνο εις το οποίον επιζητείται η εκτέλεσις και η αναγνώρισις. Η σύμβασις αυτή υπερέχει, κατ' άρθρ. 28 §1 του Συντάγματος, της ρυθμίσεως του ΚΠολΔ. Δια του άρθρου 2 §2 της Συμβάσεως αυτής, καθιερούται ο έγγραφος τύπος πλην ως έγγραφος συμφωνία νοείται η δαιτητική ρήτρα η περιληφθείσα εις σύμβασιν ή συνυποσχετικόν, τα οποία υπεγράφησαν από τα μέρη ή περιέχονται εις επιστολές ή τηλεγραφήματα τα οποία αντηλλάγησαν. Η διάταξις αυτή περιέχει αυτοτελή κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ο οποίος έχει ισχύν δια τα κράτη τα οποία δεσμεύονται από την διεθνή αυτή σύμβασιν και δεν καταλείπει εις το πεδιον εφαρμογής της περιθώριον προσφυγής του δικαστηρίου εις έτερον κανόνα ουσιαστικού ή ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, προκειμένου να εξακριβωθή το έγκυρον της συμφωνίας περί δαιτησίας, από την άποψιν του τύπου της συνομολογήσεως αυτής. Με την καθιέρωσιν του εγγράφου τύπου δώκεται η αυξημένη προστασία των μερών, χωρίς όμως να παραβλάπεται η πρακτική του διεθνούς εμπορίου και της διεθνούς συναλλαγής. Ούτως ικανοποιείται η προϋπόθεσις της υποβολής εις έγγραφον τύπον, όταν εις την σύμβασιν η οποία υπεγράφη από τα μέρη γίνεται παραπομπή εις τους τυποποιημένους όρους ωρισμένου είδους συναλλαγής του διεθνούς εμπορίου, εις τους οποίους περιέχεται η ρήτρα δαιτησίας, έστω και αν οι συμβαλλόμενοι δεν υπέγραψαν και το κείμενον το οποίον περιέχει αυτούς τους όρους και την δαιτητικήν ρήτραν, αφού η παραπομπή εις το κείμενον των τυποποιημένων αυτών όρων, αποτελεί προσχώρησιν εις τους όρους αυτούς και αποδοχή τους και αρκεί η υπογραφή των συμβαλλομένων εις το κείμενον της σύμβασης εις το οποίον γίνεται η ανεπιφύλακτος προσχώρησις εις τους όρους εις τους οποίους περιλαμβάνεται και η δαιτητική ρήτρα.

Ειδικώτερον, εις το άρθρ. 2 §§12 της διεθνούς συμβάσεως της Ν. Υόρκης «περί αναγνώρισεως και εκτελέσεως αλλοδαπών δαιτητικών αποφάσεων», η οποία, κυρωθείσα δια του ν.δ. 4220/61 υπό τους περιορισμούς της αμοιβαιότητας και της εμπορικότητας της διαφοράς και διατηρηθείσα εν ισχύι και μετά την εισαγωγήν του ΚΠολΔ (άρθρ. 2 ΕισΝΚΠολΔ), αποτελεί από της κυρώσεως της εσωτερικόν δίκαιον και υπερισχύει, εις το πεδιον εφαρμογής της, πάσης αντιθέτου διατάξεως νόμου (άρθρο 28 §1 Συντ.), ορίζεται ότι «1. έκαστον των συμβαλλομένων Κρατών αναγνωρίζει την

συμφωνίαν δια της οποίας τα μέρη υποχρεούνται να υποβάλλωσιν εις διαιτησίαν απάσας τας διαφοράς ή ωρισμένας εκ των διαφορών, αίτινες ανεφύησαν ή θα ηδύναντο ν' αναφυώσι μεταξύ των, αναφορικώς προς συγκεκριμένην έννομον σχέσιν, συμβατικήν ή εξωσυμβατικήν, αναφερομένην εις θέμα επιδεκτικόν ρυθμίσεως δια διαιτησίας. 2. Νοείται δια του όρου «έγγραφος συμφωνία» διαιτητική ρήτρα περιληφθείσα εν συμβάσει ή συνυποσχετικόν, άτινα υπεγράφησαν υπό των μερών ή περιέχονται εις ανταλλαγήν επιστολών ή τηλεγραφημάτων». Η προπαρατεθείσα §2 του άρθρου 2 της διεθνούς αυτής συμβάσεως, προκειμένου να εξυπηρετήση την ανάγκην του διεθνούς εμπορίου δια την ευχερεστέραν και ταχυτέραν διεξαγωγήν των διεθνών συναλλαγών, καθιέρωσεν ρητώς την δυνατότητα συνομολογήσεως της συμφωνίας περί διαιτησίας και με ανταλλαγήν επιστολών ή τηλεγραφημάτων. Η διάταξις αυτή εισήγαγεν αυτοτελή κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ο οποίος έχει ισχύν δια τα κράτη μέλη και δεν καταλείπει εις το πεδión εφαρμογής της περιθώριον προσφυγής του δικάζοντος δικαστηρίου εις έτερον κανόνα του ουσιαστικού (ως οι κανόνες των άρθρων 159 §1, 160 και 161 ΑΚ) η ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, προκειμένου να εξακρίβωσιν το έγκυρον της συμφωνίας περί διαιτησίας εξ απόψεως του τύπου της συνομολογήσεως της (ΑΠ 1561/1998, ΕΕΝ 2000. 223).

Από τις προπαρατεθείσες διατάξεις, συνάγεται ότι κατ' αρθρ. 2 §2 της άνω διεθνούς συμβάσεως της Νέας Υόρκης, εφ' όσον πρόκειται περί διαφοράς από διεθνή εμπορικήν συναλλαγήν συνάγεται ότι, δια την έγκυρον κατάρτισιν της συμφωνίας περί διαιτησίας δεν είναι αναγκαίον οι υπογραφές και των δύο συμβαλλομένων να τεθούν εις το αυτό έτι και ιδιωτικόν έγγραφον, όπως είναι και εκείνη η οποία προκύπτει από σύμβασιν πωλήσεως η οποία κατηρτίσθη μεταξύ φυσικών ή νομικών προσώπων, τα οποία είχαν, κατά τον χρόνον της καταρτίσεως της, το κέντρον της επιχειρηματικής των δραστηριότητος εις διαφορετικές χώρες, η συμφωνία περί διαιτησίας, και υπό. το ως άνω νομικό καθεστώς, δύναται να καταρτισθή εγκύρωσ και με ανταλλαγήν ενυπόγραφων επιστολών, τηλεγραφημάτων ή τηλετυπημάτων, πράγμα το οποίον άλλωστε συμβαίνει να ισχύη και εις το εσωτερικόν δίκαιον (το οποίον όμως δεν είναι εφαρμοστέον εν προκειμένω: αρθρ. 868 και 869 ΚΠολΔ, μετά την τροποποίησιν του άρθρου 869 διά του άρθρου 17 §1 του ν. 2331/95). (ΟΛΑΠ 8/1997 ΝοΒ 46. 35). Περαιτέρω η διαιτητική ρήτρα η οποία περιέχεται εις άλλο κείμενον, εις το οποίον γενικώς παραπέμπουν οι συμβαλλόμενοι, είναι έγκυρος, αφού με τη γενικήν αυτήν παραπομπήν τεκμαίρεται η γνώσις και η αποδοχή από τους συμβαλλομένους όλων των όρων, εις τους οποίους χάριν συντομίας παραπέμπουν. Αυτό ισχύει εις το πεδión των διεθνών συναλλαγών, όπου η διαιτησία έχει καταστή η συνήθης μέθοδος επιλύσεως διαφορών και όπου οι συναλλασσόμενοι εκ των πραγμάτων οφείλουν ηξημένην επαγρύπνησιν κατά την επιχειρηματικήν των δραστηριότητα. Δεν απαιτείται λοιπόν ρητή και ειδική μνεία των όρων της διαιτησίας όταν πρόκειται δι όρον συνήθη και γνωστόν εις όσους συναλλάσσονται εις τον συγκεκριμένον εμπορικόν τομέα, οι οποίοι θεωρούν σταθεράν πρακτικήν την διαιτητικήν επίλυσιν των διαφορών οι οποίες πιθανόν θα προκύψουν, παραλείπουν δε να διατυπώσουν συναφώς οιαδήποτε επιφύλαξιν (ΕφΑθ 967/1995 ΕλλΔνη 37. 1399). Η έγγραφος συμφωνία δεν απαιτείται να είναι ξεχωριστή και αυτοτελής, αλλά δύναται να περιέχεται εις το κείμενον άλλου εγγράφου το οποίον ρυθμίζει τις σχέσεις συνήθως των συμβαλλομένων υπό τον τύπον του όρου ή ρήτρας (ΕφΑθ 8178/1981 ΝοΒ 30. 823, ΕφΘεσ 1602/1983 ΕΝΔ 12. 11, ΕφΠειρ 604/1979 ΕλλΔνη 11. 780). Εις τον όρον «επιστολή» πρέπει να διδεται έννοια ευρυτέρα από την συνήθη και συνεπώς οιοδήτητε έγγραφον το οποίον προέρχεται από τα συμβαλλόμενα μέρη ισοδυναμεί με επιστολήν κατά την έννοιαν των άνω διατάξεων (Βαθρακοκοίλη, Ερμ ΚΠολΔ. υπό το αρθρ. 869 αριθ. 4). Ακόμη η διαιτητική ρήτρα η οποία περιέχεται εις άλλο κείμενον, εις το οποίον γενικώς παραπέμπουν οι συμβαλλόμενοι, είναι έγκυρος, αφού με την γενικήν αυτήν παραπομπήν τεκμαίρεται η γνώσις και η αποδοχή από τους συμβαλλομένους όλων των όρων, εις τους οποίους χάριν συντομίας παραπέμπουν. Εις την περίπτωσιν καθ ην εις το έγγραφον της διεθνούς συναλλαγής, όπου έχει τεθή η υπογραφή των μερών, γίνεται παραπομπή εις έτερον κείμενον άγνωστον δια το εν μέρος, ευλόγως αναμένεται κατά τις αρχές της καλής πίστεως και των συναλλακτικών ηθών ότι η παραπομπή δύναται να αναφέρεται και εις ρήτραν διαιτητικής επιλύσεως των διαφορών από την συγκεκριμένην σύμβασιν και επομένως ο έγγραφος τύπος ικανοποιείται (ΕφΑθ 967/1995 ΕλλΔνη 37. 1399). Εξ άλλου εις τις διεθνείς εμπορικές συναλλαγές υπάρχουν και εφαρμόζονται νομικοί κανόνες ή και συστήματα νομικών κανόνων τα οποία διέπουν τη διεθνή συναλλακτικήν πρακτικήν και αποτελούν την κοινήν συνείδησιν των . επιχειρηματιών και των νομικών οι οποίοι κινούνται εις τον ζ χώρον των διεθνών συναλλαγών, ως ιδίως οι κανόνες του από του έτους 1923 ισχύοντος Κανονισμού Διαιτησίας του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου το οποίον εδρεύει εις Παρισίους της Γαλλίας (Court Of Arbitration Ice Rules Of Arbitration), εν περιπτώσει δε όπου τα μέρη δια της συμφωνίας των περί διαιτησίας υποβληθούν εις τις ρυθμίσεις των, ο κανονισμός αυτός αποκτά νομικήν δεσμευτικήν δύναμιν (Αγ. Φουστούκος, ΝοΒ 36. 1370 επ.). Αλλωστε το ότι η διαιτησία έχει αναχθή εις τακτικόν μέσον επιλύσεως την διεθνών εμπορικών συναλλαγών συνάγεται και από τον Πρότυπον Νόμον δια την

διεθνή εμπορικήν διαιτησίαν και το Εθνικόν Δίκαιον ο οποίος ενεκρίθη από την UNCITRAL, ήτοι από την Επιτροπήν του ΟΗΕ δια το δίκαιον του διεθνούς εμπορίου, την 21.6.1985. Οι επικρατήσασες αυτές συναλλακτικές συνθήξεις εις τις διεθνείς εμπορικές συναλλαγές πρέπει να λαμβάνονται υπ' όψιν και κατά την ερμηνείαν των συμβάσεων δια διεθνή διαιτησίαν, τα δε συναλλακτικά ήθη κατ' άρθρ. 337 ΚΠολΔ λαμβάνονται υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριον, όταν αυτά αποτελούν περιεχόμενον του κανόνος δικαίου. Ικανοποιείται, η ανάγκη τηρήσεως του εγγράφου τύπου, όταν η συμφωνία διαιτησίας περιλαμβάνεται εις γενικούς όρους πωλήσεως και παραδόσεως του εμπορεύματος, οι οποίοι επεσυνήφθησαν ως ανυπόγραφον παράρτημα εις σύμβασιν η οποία έχει υπογραφές από τα μέρη και παραπέμπει εις το περιεχόμενον των. Αλλά και εις την τελευταίαν περίπτωσιν, ρητή και ειδική μνεία των όρων της διαιτησίας δεν απαιτείται όταν πρόκειται δι' όρον συνήθη εις όσους συναλλάσσονται εις τον συγκεκριμένον διεθνή εμπορικόν τομέα, οι οποίοι και θεωρούν κατά τις αρχές της καλής πίστεως και των διεθνών συναλλακτικών ηθών σταθεράν πρακτικήν την διαιτητικήν επίλυσιν των διαφορών, οι οποίες πιθανόν θα προκύψουν, συγχρόνως δε παραλείπουν να διατυπώσουν οιαδήποτε επιφύλαξιν κατά την εκπλήρωσιν της παροχής (ΕφΑθ 967/1995 ενθ. αν.). Τούτο ενισχύεται και από την διάταξιν του άρθρου 7 §5 του ν. 2735/1999 «Διεθνής Εμπορική Διαιτησία», το οποίον όμως εφαρμόζεται μόνον εις την διεθνή εμπορικήν διαιτησίαν ο τόπος της οποίας ευρίσκεται εις την Ελληνικήν Επικράτειαν, η οποία ορίζει ότι ρήτρα διαιτησίας καταρτίζεται επίσης όταν εις γραπτήν σύμβασιν γίνεται αναφορά εις έγγραφον το οποίον περιλαμβάνει ρήτραν διαιτησίας, υπό τον όρον ότι η αναφορά αυτή καθιστά την ρήτραν μέρος της συμβάσεως.

Επειδή, εν προκειμένω, από την προσήκουσα εκτίμησιν των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων, οι οποίες περιέχονται εις τα ταυτάριθμα προς την εκκαλουμένην πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, ως και από την συνεκτίμησιν όλων ανεξαιρέτως των μετ' επικλήσεως νομίμως προσκομιζομένων υπό των διαδίκων εγγράφων, τα οποία χρησιμεύουν και δια την συναγωγήν δικαστικών τεκμηρίων, διότι ως εκ της φύσεως των αποδεικτέων επιτρέπεται το εμμάρτυρον, τα εκ των οποίων συντεταγμένα εις ξένην γλώσσαν προσκομίζονται μετά νομίμου μεταφράσεως εις την ελληνικήν, από την μετ' επικλήσεως προσκομιζομένην υπ' αριθ. 26902/16.10.2006 ένορκον βεβαίωσιν του Α.Κ.***, ενώπιον του συμβολαιογράφου Αθηνών Γ.Σ., η οποία ελήφθη επιμέλεια της εφεσίβλητου μετά νόμιμον και εμπρόθεσμον κλήτευσιν της αντιδίκου της ως αποδεικνύεται δια της υπ' αριθ. 367/9.10.2006 εκθέσεως επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Πειραιώς Γ.Μ.**, η οποία νομίμως εγένετο δι' επιδόσεως εις τον Α.Α.**, ως υπογράφοντα την αγωγήν πληρεξούσιον δικηγόρον και αντίκλητον της εναγούσης, προ της πρωτοβαθμίου δίκης, (ενώ δεν λαμβάνεται υπ' όψιν η μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενη άνευ αριθμού από 13.4.2006 ένορκος βεβαίωσις του J.D.**, ενώπιον του συμβολαιογράφου Lindau της Γερμανίας Ρ.Ρ.**, η οποία ελήφθη επιμέλεια της εφεσίβλητου μετά νόμιμον και εμπρόθεσμον κλήτευσιν της αντιδίκου της ως αποδεικνύεται δια της υπ' αριθ. 7870/31.3.2006 εκθέσεως επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Αθηνών Χ.Σ.**, διότι δεν προκύπτει η ώρα κατά την οποίαν ελήφθη, ώστε να κριθή εάν ελήφθη κατά την ώραν δια την οποίαν η αντίδικος της εκλήθη, ούτε εάν παρέστη κατ' αυτήν πληρεξούσιος δικηγόρος ή εκπρόσωπος αυτής) λαμβανομένων υπ' όψιν και των διδαγμάτων της κοινής πείρας, απεδείχθησαν τα εξής.

Η εκκαλούσα η οποία είναι ομόρρυθμος εμπορική εταιρεία, εδρεύουσα εις Σχηματάρι Βοιωτίας, διατηρεί από μακρού υφαντουργικήν επιχειρήσιν και παράγει δι' υφάνσεως χονδρό πανί βάρους μέχρι 650 γραμμαρίων ανά τετραγωνικόν μέτρον, κατάλληλον ιδίως δια τις ανάγκες των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων, το οποίον και εμπορεύεται. Κατά την τελευταίαν προ του 2006, δεκαετίαν, είχε προμηθευθή δια τις ανάγκες της επιχειρήσεως της από εμπορικούς οίκους του εξωτερικού οκτώ (8) βαρέως τύπου μηχανήματα, υφαντικούς ιστούς, εκ των οποίων δύο (2) κατασκευής SULZER και εξ (6) κατασκευής PIKANOL. Κατά το έτος 2003 είχε αγοράσει από την εφεσίβλητον εν μεταχειρισμένύν μηχανήμα κατασκευής 1989 δια την ύφανσιν πανιού βάρους 625 γραμμαρίων ανά τετραγωνικόν μέτρον, το οποίο όμως δεν ήτο κατάλληλον δια την επιθυμητήν ποιότητα, ποσότητα και ταχύτητα παραγωγής του υφάσματος αυτού.

Η εκκαλούσα είχε συνεπώς διεθνείς εμπορικές συναλλαγές και έλαβεν γνώσιν των γενικών αρχών της διεθνούς συναλλακτικής πρακτικής, οι οποίες αποτελούν την κοινήν συνείδησιν των συναλλασσομένων επιχειρηματιών, οι οποίοι κινούνται εις τον χώρο των διεθνών συναλλαγών. Μια εκ των γενικών αρχών η οποία κρατεί εις την κοινωνίαν των διεθνών εμπορικών συναλλαγών είναι η σταθερά πρακτική της διαιτητικής επιλύσεως των διαφορών, οι οποίες ενδεχομένως θα προκύψουν εις το μέλλον, δια ρήτρας η οποία περιλαμβάνεται εις γενικούς όρους πωλήσεως και παραδόσεως

του εμπορεύματος, οι οποίοι επισυνάπτονται εις την κυρίαν έγγραφον σύμβασιν πωλήσεως, εάν τις από τους συναλλασσομένους δεν διατύπωση οιαδήποτε επιφύλαξιν. Την άνοιξιν του έτους 2004, κατόπιν διαπραγματεύσεων μεταξύ του ομορρυθμού μέλους της Ν.Μ.**, ενεργούντος ως εκπροσώπου της εκκαλούσης και του διαχειριστού και εκπροσώπου της εταιρείας «Α. και Γ.Κ.** Ε.Π.Ε. Τεχνικές Αντιπροσωπείες», η οποία εδρεύει εις την Νέαν Ερυθραίαν Αττικής, ενεργούντος ως αντιπροσώπου της εφεσίβλητου γερμανικής εταιρείας εις την Ελλάδα, η εκκαλούσα την 26 Απριλίου 2004 με την υπ' αριθ. 222648/ 26.4.2004 έγγραφον παραγγελίαν της την οποίαν απηύθυνεν εις την εφεσίβλητον γερμανικήν εταιρείαν παρήγγειλεν την παρ' αυτής αγοράν ενός υφαντικού μηχανήματος, ήτοι αργαλειού λόγχης DORMER, μοντέλο FTV M/E 10, καταλλήλου να υφαίνη χονδρό πανί βάρους 650 γραμμαρίων ανά τετραγωνικόν μέτρον. Η εφεσίβλητος εις απάντησιν απέστειλεν έγγραφον επιβεβαιώσιν εις την αγγλικήν γλώσσαν της παραγγελίας αυτής προς την εκκαλούσαν, το πρωτότυπον της οποίας υπεγράφη από τους εκπροσώπους αμφοτέρων των δύο διαδίκων. Η ένδικος σύμβασις κατηρτίσθη εις την Ελλάδα, τόπος δ' εκπληρώσεως ωρίσθη CIF το Σ.** Βοιωτίας, όπου κατά την σύμβασιν θα εγκαθίστατο και θα ετίθετο εν λειτουργία το πωληθέν μηχανήμα. Από το προσκομιζόμενον νομίμως επικυρωμένον αντίγραφον του πρωτοτύπου της ως άνω επιβεβαιώσεως αποδεικνύεται ότι εις το τέλος της τελευταίας σελίδος αυτής και μετά τις υπογραφές των συμβαλλομένων υπάρχει η εξής έντυπος σημείωσις : «End.: (ήτοι enclosed) : General Terms of Delivery and Assembly C/G, VWA, V, K, KI, K6, KD, VW, TAW». Η σημείωσις αυτή προσκομίζεται εις την αγγλικήν γλώσσα και με νόμιμον μετάφρασιν αυτής εις την ελληνικήν εις την οποίαν αποδίδεται ως εξής: «συνημμ. Γενικοί όροι παράδοσης και συναρμολόγησης» εις δε το καλυπτόμενον δια των υπογραφών κείμενον του άνω εγγράφου η επιφύλαξις αφορά τις τεχνικές τροποποιήσεις και συμφωνείται ότι δια πάσαν άλλην λεπτομέρειαν ισχύουν οι «γενικοί όροι προμήθειας». Το ότι εις το αντίγραφον του πρωτοτύπου εις την αγγλικήν γλώσσα η ως άνω σημείωσις έχει διατυπωθή κάτωθι των υπογραφών των διαδίκων, πάντως εις την ιδίαν τελευταίαν σελίδα δεν ασκεί επιρροήν, κατά τα προδιαληφθέντα. Πέραν της σημείωσεως αυτής εντός του γραπτού κειμένου της υπογεγραμμένης επιβεβαιώσεως της ενδίκου συμβάσεως υπάρχει ο εξής ειδικός όρος: «Για επί πλέον λεπτομέρειες παρακαλούμεν συμβουλευτείτε τους συνημμένους Γενικούς Όρους μας παραδόσεως». Η εκκαλούσα, μολοντί υπέγραψεν νομοτύπως την επιβεβαίωσιν αυτήν με όλους τους όρους της, μεταξύ των οποίων και τον προεκτεθέντα, δεν επικαλείται ούτε προσκομίζει άλλους γενικούς όρους παραδόσεως της εφεσίβλητου, δηλαδή τους «συνημμένους» οι οποίοι αναφέρονται εις τον άνω όρον. Η εφεσίβλητος επικαλείται και προσκομίζει ως γενικούς όρους παραδόσεως ; ή προμηθείας οι οποίοι αναφέρονται ως συνημμένοι εις την ενδίκον γραπτήν σύμβασιν, εις αγγλικήν γλώσσαν με επίσημον μετάφρασιν εις την ελληνικήν γλώσσαν, τους «Γενικούς Όρους δια την προμήθειαν μηχανολογικών, ηλεκτρικών και ηλεκτρονικών προϊόντων», οι οποίοι έχουν συνταχθή από τον εδρεύοντα εις Βρυξέλλες του Βελγίου Ευρωπαϊκόν Φορέα «ORGALIME» από του έτους 2000 και είναι γνωστοί εις τον διεθνή εμπορικόν κύκλον της Ευρώπης. Εις τον υπ' αριθ. 44 όρον αυτών ορίζεται ότι όλες οι διαφορές οι οποίες προκύπτουν από ή εν σχέσει προς την σύμβασιν θα επιλύωνται οριστικώς δια διαιτησίας συμφώνως προς τους κανόνες της Διαιτησίας του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου από ένα ή περισσοτέρους διαιτητάς οριζόμενους συμφώνως προς τους κανόνες αυτούς. Οι άνω γενικοί όροι του γνωστού Ευρωπαϊκού φορέως «ORGALIME», ο οποίος εδρεύει στις Βρυξέλλες του Βελγίου ήσαν συνημμένοι, προσηρητημένοι εις το έντυπον επιβεβαιώσεως της ενδίκου παραγγελίας την οποίαν είχε συντάξει η εφεσίβλητος εταιρεία και υπέγραψαν νομοτύπως, ως άνω, και οι δύο διάδικοι, η δε εκκαλούσα ομολογεί εις την αγωγή της ότι η σύνταξις του εντύπου της επιβεβαιώσεως έγινε από την εφεσίβλητον. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω απεδείχθη ότι με την ένδικον κυρίαν σύμβασιν πωλήσεως, η οποία κατηρτίσθη εγκύρως μεταξύ των διαδίκων εις το πεδίο των διεθνών συναλλαγών, ερμηνευομένην κατά τις αρχές της καλής πίστεως και των διεθνών συναλλακτικών ηθών, τα οποία επικρατούν εις το πεδίο των διεθνών εμπορικών συναλλαγών, οι διάδικοι κατά σύμφωνον παραπομπήν των εις το κείμενον τα)ν άνω Γενικών Όρων του «ORGALIME» γνωστών εις το διεθνές Ευρωπαϊκόν Εμπόριον προμηθείας μηχανολογικών προϊόντων, ως είναι και το επίδικον μηχανήμα, το οποίον κείμενον περιείχεν ρήτραν διαιτητικής επιλύσεως πάσης μελλοντικής διαφοράς εκ της ουσιαστικής συμβάσεως συμφώνως προς τον γνωστόν εις το διεθνές εμπόριον Κανονισμόν του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου, το οποίον εδρεύει εις Παρισίους της Γαλλίας και ο οποίος ρητώς έχει ως αντικείμενον την διεθνή διαιτησίαν επιλύσεως διεθνώς εμπορικών νομοτύπως συνεφώνησαν, άνευ επιφυλάξεως τινός, την υπαγωγήν της επιλύσεως της προκειμένης διαφοράς εις την άνω διεθνή διαιτησίαν, συμφώνως προς τους άνω γενικούς όρους οι οποίοι κατεχωρήθησαν εις τα μεταξύ των συμβληθέντων διαδίκων ανταλλαγέντα έγγραφα, επί πάσιν δε ο όρος αυτός είναι συνήθης και γνωστός εις όσους συναλλάσσονται εις τον διεθνή εμπορικόν τομέα των μηχανολογικών προϊόντων. Συνεπώς προς τα ανωτέρω, απεδείχθη ως και κατ' ουσίαν βάσιμος η νόμιμος ένστασις της εφεσίβλητου περί υπαγωγής της προκειμένης διαφοράς εις την

επικαλουμένην διεθνή διαιτησίαν και κατά την διάταξιν του άρθρου 264 εδ. α1 ΚΠολΔ. πρέπει να παραπεμφθή η υπόθεσις εις την άνω διαιτησίαν.

Σημειούται ότι η εν θέματι περί διαιτησίας συμφωνία δεν εμπίπτει ούτε εις τις αναγκαστικού δικαίου διατάξεις του ν. 3587/2007, ο οποίος νυν ισχύει αναδιατυπώσας και ης τροποποιήσας τον ν. 2251/1994 και δη του άρθρου 2, κατά την οποίαν καταχρηστικοί είναι οι Γενικοί Όροι των Συναλλαγών επί συμβάσεως προμηθευτού και καταναλωτού και όταν «αποκλείουν την υπαγωγή των διαφορών από σύμβαση στο φυσικό τους δικαστή με την πρόβλεψη αλλοδαπής δικαιοδοσίας ή διαιτησίας» και «όροι που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για μελλοντικές συμβάσεις (γενικοί όροι των συναλλαγών), δεν δεσμεύουν τον καταναλωτή, εάν κατά την κατάρτιση της σύμβασής τους αγνοούσε ανυπαίτιως, όπως, ιδίως, όταν ο προμηθευτής δεν του υπέδειξε την ύπαρξή τους ή του στέρησε τη δυνατότητα να λάβει πραγματική γνώση του περιεχομένου τους». Τούτο δε διότι η έννοια του καταναλωτού εις την διάταξιν του άρθρου 1 του ν. 3587/2007 και προ αυτού του άρθρου 1 του ν. 2251/1994, δια της οποίας επεχειρήθη ενσωμάτωσις των ουσιαστικών διατάξεων του Κοινοτικού Δικαίου δια την προστασίαν του καταναλωτού είναι διάφορος και ευρύτερος της τοιαύτης του άρθρου 13 των Συμβάσεων του Λουγκάνο και των Βρυξελλών. Ο ορισμός αυτός δεν περιλαμβάνει όσους αποκτούν αγαθά και πράγματα προκειμένου να τα μεταβιβάσουν αυτούσια ή επεξεργασμένα, να παραχωρήσουν την χρήσιν των ή να τα χρησιμοποιήσουν δια λογαριασμόν τρίτου ή δια την οικονομικήν εξυπηρέτησιν τρίτου, ενώ περιλαμβάνει αυτόν ο οποίος αποκτά ως τελικός χρήστης το προϊόν ακόμη και δια να το χρησιμοποιήση δια τις επαγγελματικές του ανάγκες, αρκούντος απλώς του γυμνού γεγονότος ότι είναι τελικός χρήστης. (Καράκωστας, Δίκαιο Προστασίας Καταναλωτή 2004, σελ. 70). Όμως κατά τούτο επεχειρήθη υπό του εθνικού νομοθέτου διεύρυνσις της εννοίας του καταναλωτού ως ούτος νοείται και προστατεύεται δια των αντιστοιχών Οδηγιών και δη της Οδηγίας 85/577/ΕΕ «Προστασία Καταναλωτών κατά την σύναψη συμβάσεων εκτός εμπορικού καταστήματος», 87/102 ΕΕ, (ως ετοποποιήθη δια της 90/88/ΕΕ) «Καταναλωτική Πίστη» και 99/44/ΕΚ «Πτυχές της πώλησης καταναλωτικών αγαθών» (Καράκωστας, ενθ' ανωτ. σ. 72), η οποία ταυτίζεται προς την ανωτέρω έννοιαν των Συμβάσεων των Βρυξελλών και του Λουγκάνο.

Είναι σαφές ότι ο άνω Νόμος καθ' ο μέρος επιχειρεί διεύρυνσιν της εννοίας του καταναλωτού πέραν του ορίου προστασίας της Συμβάσεως των Βρυξελλών και του Κοινοτικού Δικαίου (δηλαδή καθ' ο μέρος θεωρεί «καταναλωτήν» και τον επαγγελματικώς δρώντα έμπορον ή επαγγελματίαν τελικόν χρήστην κατά την προηγηθείσαν ανάλυσιν) δεν απηχεί παρά μόνον εθνικόν δίκαιον και κατά τούτο η υπ' αυτού παρεχομένη προστασία εις τον τοιούτον «καταναλωτήν» δεν δύναται να υπερίσχυση, κατ' άρθρ. 28 του Συντάγματος, της ρυθμίσεως της Συμβάσεως του Λουγκάνο ή της Νέας Υόρκης και συνεπώς η δρώσα επαγγελματικώς ως προς τον επίδικον αργαλειόν εκκαλούσα, ήτοι η προμηθευθείσα αυτόν δια να τον ένταξη εις την εκμετάλλευσίν της, δεν προστατεύεται από τις άνω διατάξεις του ν. 3587/2007.

Συνεπώς, κατ' αποτέλεσμα, οσάκις πρόσωπον λογίζεται και ης προστατεύεται ως «καταναλωτής» υπό του ν. 2251/ 1994, χωρίς να εμπίπτει και εις το προστατευτικόν πεδίο της Συμβάσεως του Λουγκάνο ή του Κοινοτικού Δικαίου, δεν δύναται να απαιτήσει την προστασίαν την οποίαν του παρέχει το εθνικόν δίκαιον εις βάρος της ρυθμίσεως της άνω Συμβάσεως της Νέας Υόρκης. Εν προκειμένω η εκκαλούσα, η οποία δεν έχει καθ' α ανωτέρω εξετέθη την ιδιότητα του «καταναλωτού» κατά την σύμβασιν του Λουγκάνο, ουδέ κατά το Κοινοτικόν Δίκαιον, ενώ έχει την ιδιότητα του καταναλωτού κατά το εσωτερικόν δίκαιον κατ' άρθρ. 1 του ν. 3587/2007 δεν δύναται να απόκρουση την επίμαχον ένστασιν της διαιτησίας και να επικαλεσθή της ακυρότητα της σχετικής περί διαιτησίας συμβάσεως η οποία θεμελιούται εις την διάταξιν του άρθρου 2 του άνω Νόμου και επί του ισχυρισμού ότι συντρέχει εις το πρόσωπον της η προς τούτο αναγκαία συνδρομή της προϋποθέσεως, ότι δηλαδή οι σχετικές ρήτρες της επεβλήθησαν μονομερώς ως Γενικοί Όροι των Συναλλαγών, διότι η άνω διάταξις εις την προκειμένην περίπτωσιν δεν είναι εφαρμοστέα, κατά τα προδιαληφθέντα. Ζήτημα εφαρμογής της άνω αντενστάσεως θα ήτο δυνατόν να τεθή μόνον εάν η εκκαλούσα ήτο «καταναλωτής» και κατά το Κοινοτικόν Δίκαιον και συνεπώς η επικαλούμενη ανυπαίτιος άγνοια αυτής κατά την έννοιαν του άρθρου 2 §1 του ν. 3587/2007 στερείται εννόμου επιρροής, κατά τα προδιαληφθέντα.

Συνεπώς προς τα ανωτέρω, η εκκαλουμένη, η οποία εδέχθη την ένστασιν αυτήν της διαιτησίας ως παραδεκτήν, νόμιμον και ουσία βάσιμον αν και με εν μέρος συνεπυγμένην αιτιολογίαν και παρέπεμψεν ως άνω την υπόθεσιν εις την άνω διεθνή διαιτησίαν, ορθώς τον νόμον ηρμήνευσεν και

εφήρμοσεν και τας αποδείξεις εξετίμησεν και πρέπει, μετά μερικήν συμπλήρωσιν αιτιολογιών δια των τοιούτων της παρούσης, να απορριφθή ο άνω ταναντία υποστηρίζων πρώτος λόγος εφέσεως. Διά του δευτέρου, κατά το νοηματικόν της περιεχόμενον, λόγου εφέσεως, ως εκτιμάται, πλήττεται η εκκαλουμένη δι' ασφαλήν ερμηνείαν και εφαρμογήν του νόμου και δη των διατάξεων των άρθρων 8 και 20 του Συντάγματος, 173, 200 και 281 ΑΚ και των διατάξεων της Συμβάσεως της Ρώμης η οποία εκυρώθη δια του ν.δ. 53/1974 και των διατάξεων του ΚΠολΔ, συνεπεία της οποίας δεν απερρίφθη η ένστασις υπαγωγής της διαφοράς εις δικαιοσύνην.

Επειδή κατά την διάταξιν του άρθρου 520 §1 ΚΠολΔ, το έγγραφον της εφέσεως πρέπει να περιέχη, εκτός των απαιτουμένων κατά τα άρθρα 119 έως 120 ΚΠολΔ στοιχείων και τους λόγους της εφέσεως. Ως λόγοι εφέσεως νοούνται οι αποδιδόμενες εις την εκκαλουμένην απόφασιν πλημμέλειαι και ελλείψεις, οι οποίαι συνίστανται, ως επί το πλείστον, εις παραδρομάς του πρωτοδίκως δικάσαντος δικαστηρίου ενίστε δε και εις ίδια του εκκαλούντος σφάλματα, το τελευταίον τούτο όμως, μόνον εντός των υπό των διατάξεων του άρθρου 527 ΚΠολΔ διαγραφομένων ορίων (Μπέη, ΠολΔικ υπ' αρθ. 520 σ. 1952 επ. ίδια σ. 1955). Οι παραδρομές του Δικαστηρίου είναι δυνατόν να ανάγονται είτε εις την ασφαλήν ερμηνείαν και εφαρμογήν του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου είτε εις ασφαλήν εκτίμησιν των αποδείξεων. Αλλ' εν πάση περιπτώσει ο λόγος της εφέσεως πρέπει να διατυπώται μετά σαφήνειας, ώστε να διαγράφονται επακριβώς τα σφάλματα, τα οποία αποδίδονται εις την εκκαλουμένην και δικαιολογούν, κατά το αίτημα της εφέσεως, την εξαφάνισιν ή μεταρρύθμισίν της. Τοιούτρόπως, λόγος εφέσεως περί παραβάσεως κανόνων ουσιαστικού δικαίου τυγχάνει παντελώς αόριστος, εάν δεν μνημονεύεται συγχρόνως ποίος ο παραβιασθείς κανών δικαίου και τίνι τρόπω εχώρησεν η παραβίασις αυτού (ΑΠ 649/1975 ΝοΒ 24. 51, ΕφΑθ 1027/ 1986 ΝοΒ 28. 854 ΕφΑθ 1048/1990 ΕλλΔνη 34. 87, Σαμουήλ, Η έφεσις, έκδ. 3η (1986) §388389, Μπέη ένθ' ανωτ. σ. 1955). Διά του άνω λόγου, καθ' ο μέρος η εκκαλούσα παραπονεΐται δι' ασφαλήν ερμηνείαν και εφαρμογήν των (μη προσδιοριζόμενων, έτι και υπαινικτικώς) διατάξεων νόμου, ήτοι των διατάξεων της Συμβάσεως της Ρώμης η οποία εκυρώθη δια του ν.δ. 53/1974 και των διατάξεων του ΚΠολΔ ο λόγος εφέσεως είναι απορριπτέος ως αόριστος και συνεπώς απαράδεκτος, κατά τα αμέσως ανωτέρω προδιαληθέντα.

Πρέπει να ερευνηθή δε περαιτέρω ο λόγος αυτός καθ' ο μέρος πλήττεται η εκκαλουμένη διότι κατ' ασφαλήν ερμηνείαν και εφαρμογήν του νόμου και δη των διατάξεων των διατάξεων των άρθρων 8 και 20 του Συντάγματος, 173, 200 και 281 ΑΚ εδέχθη την ένστασιν διαιτησίας ως νόμιμον αντί να την απόρριψη ως νόμω αβάσιμον. Κατά την διάταξιν του άρθρου 8 του Συντάγματος ουδεις στερείται ακουσίως του φυσικού του δικαστού. Είναι πρόδηλον ότι δεν είναι ακουσία η στέρησις του φυσικού δικαστού επί διαιτητικής ρήτρας η οποία συνεφωνήθη εγκύρως εντός των πλαισίων του νόμου, διότι η συμφωνία αυτή αίρει το στοιχείον του ακουσίου αφού ο διάδικος εκουσίως συνάπτει την σύμβασιν αυτήν. Εξ άλλου επί διαιτησίας δεν παραβιάζεται η διάταξις του άρθρου 20 του Συντάγματος καθ' ην πάντες δικαιούνται εννόμου προστασίας υπό των δικαστηρίων, την προστασίαν όμως αυτήν οι διάδικοι δύνανται να διαθέσουν επί απαλλοτριωτών δικαιωμάτων διά της συμφωνίας των περί διαιτησίας, οπότε αφήεται εις αυτούς και πάλιν περιορισμένης εκτάσεως πλην ικανή δικαστική προστασία, συντρέχόντων των όρων του νόμου, είτε δι' αγωγής ακυρώσεως της διαιτητικής αποφάσεως, είτε δια παρεμποδίσεως της εκτελέσεως αυτής. (ΟΛΑΠ 13/1995 ΕλλΔνη 36. 1524).

Καθ' ο μέρος πλήττεται η εκκαλουμένη δι' ασφαλήν ερμηνείαν και εφαρμογήν των άνω διατάξεων των άρθρων 173 και 200 και 281 του ΑΚ η έφεσις πρέπει να απορριφθή προεχόντως και ειδικώς ως προς την διάταξιν του άρθρου 281 ΑΚ, διότι δεν είχε προβληθή πρωτοδίκως ανένστασις καταχρήσεως δικαιώματος, ως προς απάσας κυρίως λόγω αοριστίας διότι δεν εκτίθεται τίνι τρόπω εχώρησεν η παραβίασις αυτών και, επί πάσιν διότι ορθώς ηρμήνευσεν και εφήρμοσεν τας άνω διατάξεις του ΑΚ κατά τα δεκτά γενόμενα περί της άνω της ενστάσεως εις τα πλαίσια ερεύνης του πρώτου λόγου εφέσεως. Πρέπει, λοιπόν, να απορριφθή και ο άνω ταναντία υποστηρίζων δεύτερος λόγος εφέσεως και μη υπάρχοντος ετέρου λόγου η έφεσις εν συνόλω.

Η δικαστική δαπάνη του παρόντος βαθμού θα συμψηφισθή εν όλω μεταξύ των διαδίκων, λόγω ιδιαιτέρας δυσχέρειας περί την ερμηνείαν των εφαρμοσθέντων κανόνων δικαίου (άρθρ. 179, 183 ΚΠολΔ).